

DOMITIUS GRAMMATICVS.

Sed mihi mentio Phauorini, Domitium
 Urbis Romæ clarissimum Grammati-
 cum in animum adducit, cuius responsio
 licet paulò quàm virum modestum de-
 ceat, concitator facta sit, sapientiæ ta-
 men plenam continet sententiam. Inter-
 rogatus enim ab illorum aliquo de pere-
 grinorum quorundam proprietate: Ani-
 mo simul & fronte permotus. Nulla, in-
 quit, prorsus bonæ salutis spes reliqua
est, cum vos Philosophorum illustrissimi,
nihil iam aliud quàm verba auctoritates-
que verborum cordi habetis. Pauca præ-
 terea turbata voce, in hanc sententiam
 questus ita concludit: Vtinam muti om-
nes homines essemus, minus improbitas
instrumenti haberet: Quid nunc diceret
 Domiti? quando Philosophia posthabi-
 ta & neglecta, garrulitatem pro virtute
 sectantes, omnes se certatim ad Diale-
 cticam transtulerunt, nec pudet in pue-
 rilibus senescere sapientiæ studium pro-
 fessos.

AFFRANIUS.

Detur & Poëtis locus: Affranij circa
 hanc ipsam, de qua iam diù loqui-
 mur sapientiæ celebris ac vulgata sententi-
 a.

O. iiii.